22/03/2019

Ποιο το περιεχόμενο και η ερμηνεία της Β’ Στάσης των Χαιρετισμών

/ Ορθόδοξες Προβολές

«Χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας»

Οἱ Χαιρετισμοὶ εἶναι ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν Παναγία. Ἀποτελεῖ ἐπανάληψι καὶ ἀνάλυσι τοῦ πρώτου ἐκείνου «χαῖρε» ποὺ εἶπε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὴν Θεοτόκο τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ: «Χαῖρε κεχαριτωμένη…» (Λουκ. 1, 28).

Κάποτε ἡ Παναγία εἶπε κάποια λόγια πολὺ ἀπίστευτα: «Ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί» (Λουκ 1,48). Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψει ὅτι μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀληθινά; Καὶ ὅμως! Στὰ 2000 χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν δισεκατομμύρια γυναῖκες πέρασαν ἀπὸ τὴ γῆ, γυναῖκες ἔνδοξες, βασίλισσες καὶ αὐτοκράτειρες. Ποιός τὶς θυμᾶται; Ποιός τὶς ἐγκωμιάζει; Κανείς. Μόνο μιὰ γυναῖκα ὑπῆρξε ἄστρο ποὺ δὲν ἔσβησε, ἡ Παναγία. Ἐπὶ 2000 χρόνια ὅλες οἱ γενιὲς τῶν ἀνθρώπων τὴν δοξάζουν καὶ τὴν μακαρίζουν. Καὶ μόνο αὐτὴ ἡ προφητεία φτάνει νὰ ἀποδείξει ὅτι ἡ πίστι μας εἶναι ἀληθινή.

Πολλοὶ εἶναι οἱ ὕμνοι πρὸς τὴ Θεοτόκο. Ἀπ’ ὅλους ὁ πιὸ ὡραῖος καὶ πιὸ δημοφιλὴς εἶναι ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος», ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 οἴκους καὶ ψάλλεται στὶς Ἐκκλησίες μας σὲ τέσσερις Στάσεις τὴν περίοδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

Στὴ 2η Στάσι τῶν Χαιρετισμῶν διαβάζονται ἕξι οἶκοι, αὐτοὶ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ γράμματα Η ἕως Μ. Ὅποιος τοὺς μελετήσει μὲ προσοχή, ὄχι ἐπιπόλαια καὶ τυπικά, θὰ παρατηρήσει ὅτι ἀναφέρονται σὲ τέσσερα γεγονότα ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ· τὴν προσκήνυσι τῶν ποιμένων («Ἤκουσαν οἱ ποιμένες…»), τὴν προσκήνυσι τῶν μάγων («Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες μάγοι…»), τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου («Μέλλοντος Συμεῶνος…») καὶ τὴ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο («Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ…»).

Ἀπὸ τὰ 36 «χαῖρε» ποὺ ἀναφέρονται, θὰ προσπαθήσουμε νὰ ποῦμε λίγα λόγια γι’ αὐτὸ ποὺ λέει· «Χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας». Δηλαδή, «χαῖρε Παναγία, ποὺ μὲ τὸν τόκο σου μᾶς λύτρωσες ἀπὸ τὴν βάρβαρη θρησκεία».

Ὅπως διδάσκει ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμια ἱστορία μαρτυρεῖ, ἡ πρώτη καὶ κύρια συνέπεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ὑπῆρξε ὁ σκοτισμὸς τοῦ νοός. Καὶ ὅπως μιὰ ἀρρώστια προσβάλλει διάφορα μέλη του σώματος, ἔτσι καὶ ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας ἔπληξε θανάσιμα καὶ τὸν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀποτελεῖ εὐγενέστερο μέρος τῆς πνευματικῆς του ὑπάρξεως, τὸ μάτι τῆς ψυχῆς ὅπως ὀνομάζεται, σκοτίστηκε, τυφλώθηκε. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ πάψει σκέφτεται, νὰ πιστεύει καὶ νὰ λατρεύει τὸν ἀληθινὸ Θεό, καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ λατρεύει τὰ ἄψυχα καὶ ἄλογα στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἀντὶ νὰ λατρεύει τὸν Κτίστη λάτρεψε τὴν κτίσι. Λάτρευσε τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τὰ ἄστρα, τὰ βουνά, τὰ ποτάμια, τὰ ζῶα κ.λπ.. Ἔφτασε ἀκόμα στὸ σημεῖο νὰ λατρεύει γιὰ θεοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα, ποὺ ἔφτιαχνε ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του. Ἔπαιρνε ἕνα ξύλο ἢ μιὰ πέτρα, τὴ σκάλιζε, τῆς ἔδινε μιὰ μορφή, καὶ ἀμέσως ἔπεφτε κάτω καὶ τὸ προσκυνοῦσε, γινότανε θεός! Ὑπάρχει μεγαλύτερη τύφλωσι τοῦ νοῦ; Αὐτὸ ὀνομάζεται εἰδωλολατρία.

Σ’ αὐτοὺς τοὺς ψεύτικους καὶ ἀνύπαρκτους θεοὺς οἱ ἄνθρωποι πρόσφεραν πολύτιμα δῶρα καὶ ἀτέλειωτες θυσίες. Ἔσφαζαν τὰ ἐκλεκτότερα ζῶα καὶ τὰ ἔκαιγαν γιὰ νὰ τοὺς παρακαλέσουν ἢ νὰ τοὺς ἐξευμενίσει. Καὶ τὸ χειρότερο, θυσίαζα ἀκόμα καὶ μικρὰ παιδιά. Τὰ ἔβαζαν πάνω σὲ πυρακτωμένα χάλκινα ἀγάλματα καὶ τὰ ἔκαιγαν ζωντανά.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐξωφρενικὰ καὶ ἐγκληματικὰ στοιχεῖα εἶχαν στὶς λατρευτικές τους διατάξεις οἱ θρησκεῖες τῶν εἰδώλων. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ χαιρετισμὸς ποὺ ἀναφέραμε χαρακτηρίζει τὴ θρησκεία αὐτὴ βάρβαρο(«Χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας»).
Ἀπ’ αὐτὴ τὴν μεγάλη πλάνη τῶν ψεύτικων θρησκειῶν μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστός. Μὲ τὴ γέννησί του ἦλθε στὸν κόσμο σὰν ἥλιος, ποὺ διέλυσε τὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας καὶ ἔφερε τὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτὸ καὶ ψάλλουμε στὸ ἀπολυτίκιο τῶν Χριστουγέννων· «Ἡ γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως». Μετὰ τὴν μεγάλη θυσία τοῦ Γολγοθᾶ δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἄλλες θυσίες. Καθάρισε ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῶν καπνῶν τῶν ζωοθυσιῶν.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ δὲν φώτισε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλους τοὺς λαούς τῆς γῆς, εἴτε γιατὶ δὲν ἄκουσαν ἀκόμα τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, εἴτε γιατί, ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἀγάπησαν τὸ σκοτάδι παρὰ τὸ φῶς. Κι αὐτὸ διότι τὰ ἔργα καὶ τὰ συμφέροντά τους εἶναι πονηρά. «Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ἰωάν. 3,19-20).
Θὰ ἤθελα τελειώνοντας νὰ ἀναφερθῶ ἐπιγραμματικὰ σὲ δύο θρησκεῖες ποὺ σήμερα ἀποτελοῦν ἀπειλή. Ἡ μία εἶναι ὁ μουσουλμανισμός. Ὅλοι βλέπουμε μὲ φρίκη τὰ τελευταῖα χρόνια τὰ ἐγκλήματα ποὺ διαπράττουν οἱ φανατικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Μωάμεθ, οἱ «τζιχαντιστές». Ἐν ὀνόματι τοῦ κορανίου σφάζουν σὰν ἀρνιὰ χιλιάδες ἀθώους χριστιανοὺς καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, προβάλλοντας παγκοσμίως τὰ ἐγκλήματά τους σὰν κατορθώματα.

Ἡ ἄλλη θρησκεία ἀπειλεῖ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνες. Εἶναι ἡ νεοειδωλολατρία τῶν δωδεκαθεϊστῶν. Εἶναι μιὰ προσπάθεια μιᾶς ὁμάδος νοσταλγῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος νὰ ξαναφέρουν τὴ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τοὺς δώδεκα θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Αὐτή, λένε, εἶναι ἡ θρησκεία τῶν προγόνων μας. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἑβραϊκῆς προελεύσεως, καὶ ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καὶ οἱ ἀπόστολοι ἦταν Ἑβραῖοι. Ὡς Ἕλληνες δὲν ἔχουμε καμιὰ σχέσι μὲ τὸν Χριστιανισμό.

Τί μεγάλη πλάνη! Κατ’ ἀρχὴν καὶ ἕνα μικρὸ παιδὶ γνωρίζει ὅτι οἱ δώδεκα θεοὶ τοῦ

Ὀλύμπου δὲν ὑπῆρξαν, εἶναι ψεύτικοι. Δεύτερον, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψεύτικοι θεοί, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ὡς ὑπέρτατα ὄντα νὰ εἶναι πρότυπα ἤθους καὶ ἀρετῆς στοὺς ἀνθρώπους, ἀποτελοῦσαν παραδείγματα πρὸς ἀποφυγήν, διότι ἦταν προσωποποίησι κάθε κακίας καὶ ἀνηθικότητος. Ὅπως ἔγραφε ὁ μακαριστὸς μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος, «ὁ Ζεύς, ὁ πατέρας τῶν θεῶν, εἶνε ὁ κῆρυξ τῆς μοιχείας καὶ προστάτης τῶν μοιχῶν· ἀναρίθμητες εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ ἐξηπάτησε μεταμορφούμενος ποικιλοτρόπως, ὅπως λέει ἡ μυθολογία. Ὁ Βάκχος εἶνε κῆρυξ τῆς μέθης καὶ προστάτης τῶν μεθύσων. Ἡ Ἀφροδίτη κῆρυξ τῆς ἀκολασίας καὶ προστάτις τῶν ἀκολάστων. Ὁ κερδῷος Ἑρμῆς κῆρυξ τοῦ κέρδους καὶ τῆς κλοπῆς καὶ προστάτης τῶν κλεπτῶν καὶ ἀπατεώνων. Τέτοιοι ἦταν οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι. Ὠργίαζαν στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ὑποτίθετο ὅτι εἶνε ἡ κατοικία τους. Ὀρθῶς εἶπε ἕνας ἱστορικὸς ὅτι, ἐὰν ἐπρόκειτο ἀπὸ σημερινὰ δικαστήρια νὰ δικασθοῦν γιὰ τὰ ἔργα τους, θὰ κατεδικάζοντο ὅλοι μὲ μεγάλες ποινές». Καὶ τρίτο, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι θρησκεία ἑβραϊκή, ἀλλὰ παγκόσμια. Ο Χριστὸς δὲν ἦλθε μόνο γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἀλλὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, καὶ ἔστειλε τοὺς μαθητές του εἰς «πάντα τὰ ἔθνη» γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἂς μείνουμε λοιπὸν πιστοὶ στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἀποδεικνύουν τὰ θαύματα ποὺ ἔγιναν καὶ γίνονται. Τὸ ἀποδεικνύουν οἱ προφητεῖες, ποὺ μόνο ἡ δική μας πίστι ἔχει. Τὸ ἀποδεικνύει αὐτὴ ἡ ὕπαρξι τοῦ Χριστιανισμοῦ πού, ἐνῶ πολεμήθηκε ὅσο καμία ἄλλη θρησκεία, ἄντεξε 2000 χρόνια. Τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἐμπειρία τοῦ κάθε πιστοῦ ποὺ ζεῖ μέσα στὴν ψυχή του τὸν Παράδεισο.
Ἂς κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στὶς πλάνες καὶ τὶς ἀπάτες τῆς ψευδωνύμου γνώσεως καὶ ἂς ψάλλουμε στὴν Παναγία μας μαζὶ μὲ τὸν ποιητή τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, «Χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας».

Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Κ. Χατζηγιάγκου
προϊστάμενος. Ἱ. Μητροπ. Ναοῦ
Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης